

Sygn. akt VI P 426/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący sędzia Joanna Napiórkowska - Kasa

po rozpoznaniu w dniu 04 maja 2023 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. M.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda G. M. kwotę 46.607,00 zł (słownie: czterdzieści sześć tysięcy sześćset siedem złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 kwietnia 2020 roku od dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia;
2. oddala powództwo w zakresie odsetek za okres przed dniem 21 kwietnia 2020 roku;
3. zasądza od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda G. M. kwotę 2.700,00 zł (słownie: dwa tysiące siedemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje pobrać od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie – kwotę 2.331,00 zł (słownie: dwa tysiące trzysta trzydzieści jeden złotych 00/100) tytułem opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt VI P 426/19

Uzasadnieniem

Pozwem z dnia 21 października 2019 roku (data nadania) G. M. wniósł o zasądzenie kwoty 30.000 zł tytułem odszkodowania za z niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty. Jako pozwaną wskazał (...) Sp. z o.o. w W..

(pozew – k. 1-2)

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Sp. z o.o. w W. wskazała, że nie była pracodawcą powoda.

(odpowieź na pozew – k. 22)

Powód ostatecznie wskazał, że pozywa (...) Sp. z o.o. w W.. W toku postępowania powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie kwoty 46.607 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty.

(pismo – k. 42- 43; pismo – k. 67)

W odpowiedzi na pozew, (...) Sp. z o.o. w W. (dalej także jako: pozwana) wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podała, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia było zgodne z prawem.

(odpowiedź na pozew – k. 50-52a)

Postanowieniem z dnia 12 września 2022 roku Sąd umorzył postępowanie w sprawie przeciwko pozwanej (...) Sp. z o.o.

(postanowienie – k. 154)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w W. od 1 grudnia 2015 roku na pełen etat. Od 1 grudnia 2016 roku był zatrudniony na stanowisku technika serwisu na czas nieokreślony na pełen etat.

Wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 15.607,00 zł brutto.

(zaświadczenie – k. 53; umowy o pracę – cz. B. a.o. powoda)

Powód w dniu 20 grudnia 2018 roku uległ wypadkowi przy pracy. Od 3 stycznia 2019 roku powód był niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim. W dniu 7 lipca 2019 roku wykorzystał okres zasiłkowy wynoszący 182 dni. Od 8 lipca 2019 roku do 5 października 2019 roku powód otrzymał prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 90% podstawy wymiaru, a od 6 października 2019 roku do 4 października 2019 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru.

Pozwana spółka pismem z dnia 29 lipca 2019 roku zwracała się do ZUS o ustalenie, czy zwolnienie lekarskie od 27 czerwca 2019 roku do 1 sierpnia 2019 roku otwiera nowy okres zasiłkowy i czy można płacić za czas nieobecności z powodu choroby po przekroczeniu 182 dni. ZUS II Oddział w W. udzielił odpowiedzi w dniu 1 sierpnia 2019 roku, wskazując że powód wykorzystał okres zasiłkowy wynoszący 182 dni – 7 lipca 2019 roku i od 8 lipca 2019 roku nie ma prawa do zasiłku chorobowego, ale został złożony wniosek o ustalenie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Taki wniosek wpłynął od powoda do ZUS w dniu 14 czerwca 2019 roku.

(okoliczności niesporne, a nadto: decyzja ZUS – k. 55; pisma – k. 115-115v; pismo ZUS – k. 132-132v)

Pismem z dnia 20 września 2019 roku (...) Sp. z o.o. w W. rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b Kodeksu pracy. Jako datę rozwiązania stosunku pracy wskazała dzień 6 października 2019 roku. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia wskazała: niezdolność do pracy wskutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące.

Oświadczenie zostało odebrane przez matkę powoda 2 października 2019 roku

(rozwiązanie umowy o pracę – k. 3; awizo – cz. C a.o. powoda)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz aktach osobowych powoda.

W zakresie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka P. W. oraz dowodu z przesłuchania stron Sąd pominął je albowiem zmierzały do przedłużenia postępowania i nie wniosłyby nic nowego do sprawy. Wniosek o przesłuchanie świadka został powołany na fakt niezdolności do pracy powoda. Niezdolność do pracy i okres jej trwania zostały w sposób dostateczny i pewny ustalone na podstawie dokumentów. Powód nie kwestionował tej niezdolności do pracy. Przesłuchanie stron jest dowodem, który jest przeprowadzany w momencie, gdy istnieją jeszcze

dodatkowe okoliczności wymagające wyjaśnienia. W niniejszej sprawie takich okoliczności (faktów) niezbędnych dla rozstrzygnięcia, a pozostających jako sporne brak.

Nie zachodziła konieczność uzupełniania materiału dowodowego w sprawie z urzędu, strony w stanowiskach końcowych nie składały takich wniosków dowodowych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podległo uwzględnieniu, co do zasady i niemalże w całości co do wysokości.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że powództwo wniesione ostatecznie przeciwko (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 4 lutego 2020 roku należy uznać jako wniesione w terminie.

Zgodnie z art. 264 § 1 i 2 k.p. odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 21 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę. Żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w ciągu 21 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lub od dnia wygaśnięcia umowy o pracę. Natomiast zgodnie z art. 265 § 1 i 2 k.p. jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 21 i w art. 264, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu. Zgodnie z § 2 przepisu art. 265 k.p. przywrócenie terminu następuje na wniosek pracownika. W dotychczasowym orzecznictwie SN utrwaliła się korzystna dla pracowników wykładnia art. 265 § 2 KP odnośnie do sposobu i formy złożenia wniosku o przywrócenie terminu z art. 264 KP. W szczególności przyjmuje się, że już samo złożenie przez pracownika pozwu po upływie tego terminu stanowi równoczesne złożenie wniosku o przywrócenie terminu (por. uzasadnienie uchw. SN(7) z 14.3.1986 r., III PZP 8/86, OSNCP 1986, Nr 12, poz. 194), a uwzględnienie powództwa pracownika bez wydania odrębnego postanowienia o przywróceniu terminu do dokonania tej czynności (art. 265 § 1 KP) oznacza jego przywrócenie (por. wyr. SN z 24.1.1997 r., I PKN 1/96, OSNAPiUS 1997, Nr 18, poz. 337). Należy podkreślić, że jeżeli pracownik w pozwie twierdzi, że wniósł odwołanie w terminie (np. wskazując datę złożenia mu przez pracodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy), to nie jest konieczne "poszukiwanie" w pozwie wniosku o przywrócenie terminu (por. wyr. SN z 6.10.2016 r., III PK 151/15, Legalis). Tak więc złożenie pisma z dnia 4 lutego 2020 roku należy traktować również jako wniosek o przywrócenie terminu do złożenia pozwu.

Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zostało odebrane 2 października 2019 roku, a sprecyzowanie kogo powód pozywa miało miejsce pismem z dnia 4 lutego 2020 roku. Powód wskazał, że z winy jego omyłki wskazał skrótową nazwę spółki – (...) Sp. z o.o., zamiast pełnej nazwy podmiotu zatrudniającego. Był zatrudniony przez (...) Sp. z o.o., która potem przekształciła się w (...) Sp. z o.o. Powód na etapie składania pozwu przeciwko (...) Sp. z o.o. (21 października 2019 roku) nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Tak więc powód od początku wiedział kogo chce pozywać tj. prawidłowego pracodawcę (...) Sp. z o.o., ale w wyniku swojego niedopatrzania określił skrótowo jego nazwę. Prawidłowe określenie strony pozwanej nastąpiło więc bez winy powoda i termin do wniesienia powództwa podlegał przywróceniu. Dodatkowo należy wskazać, że strona pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie wskazywała w odpowiedzi na pozew, że powództwo powinno być oddalone z powodu złożenia pozwu z przekroczeniem terminu z art. 264 k.p.

Odnośnie zasadności roszczenia, materialnoprawną podstawą dochodzonego roszczenia był art. 56 § 1 k.p. zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy.

Pozwany pracodawca rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit b. k.p., który stanowi, że pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy

co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową. Sąd Najwyższy uznał, że złożenie przez pracodawcę oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b KP w okresie pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu niezdolności do pracy wskutek choroby jest niezgodne z prawem, choćby pracodawca jako datę rozwiązania umowy wskazał datę przypadającą po tym okresie (zob. wyr. SN z 21.6.2005 r., II PK 319/04, OSNP 2006, Nr 3–4, poz. 49). Inaczej mówiąc, dokonanie czynności prawnej zmierzającej do rozwiązania umowy w trybie art. 53 KP jest dopuszczalne dopiero po upływie okresów ochronnych ustanowionych tym przepisem. Zdaniem SN, niespełnianie oczekiwań pracodawcy co do sposobu wykonywania obowiązków pracowniczych przed rozpoczęciem długotrwałej nieobecności z powodu choroby może uzasadniać rozwiązanie stosunku pracy zarówno bezpośrednio po powrocie pracownika do pracy po ustaniu tej choroby, jak i dopiero po zgłoszeniu się do pracy i jej podjęciu na podstawie wyroku przywracającego tego pracownika do pracy w wyniku uznania za niezgodne z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu wyczerpania okresu zasiłkowego (art. 45 § 1 w zw. z art. 41 oraz art. 53 § 1 pkt 1 KP) – zob. wyr. SN z 15.11.2018 r. (I PK 150/17, OSNP 2019, Nr 6, poz. 70). Sąd w całości podziela powyżej wskazane poglądy doktryny i przyjmuje je jako własne.

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy Sąd w pierwszej kolejności ustalił, że okres ochrony przed rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie zastosowanej przez pracodawcę trwał do 5 października 2019 roku, albowiem tego dnia kończył się okres 3 miesięcy przebywania na świadczeniu rehabilitacyjnym. Pracodawca co prawda wskazał w oświadczeniu z daty 29 września 2019 roku, że rozwiązuje z powodów umowę o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. w dniu 6 października 2019 roku, jednak znaczenie ma kiedy do powoda dotarło oświadczenie pracodawcy, a nie data w nim wskazana. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało odebrane jako nadane listownie 2 października 2019 roku, czyli w okresie kiedy jeszcze nie minął okres korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego przez 3 miesiące. Wskazanie daty 6 października 2019 roku w piśmie jako daty kiedy ustaje stosunek pracy powoda nie powodowało, że rozwiązanie umowy o pracę było zgodne z prawem i stosunek pracy ustawał 6 października. Stosunek pracy ustawał z datą dotarcia do powoda oświadczenia pracodawcy – 2 października 2019 roku. Oświadczenie pracodawcy zostało złożone w okresie kiedy powód zakończył pobieranie zasiłku chorobowego (7 lipca 2019 roku), ale pobierał świadczenie rehabilitacyjne i miał prawo je pobierać jeszcze przez 3 dni tj. do 5 października 2019 roku, aby stwierdzić, że pobierał je przez 3 miesiące. Rozwiązanie umowy o pracę było więc niezgodne z prawem i naruszało art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.

Odnośnie wysokości odszkodowania to Sąd miał na względzie art. 58 k.p. który stanowi, że odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. W przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia. Powód był zatrudniony w pozwanej spółce od 1 grudnia 2015 roku, a oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia pracodawca złożył 2 października 2019 roku. Tak więc na dzień złożenia oświadczenia powód pracował dłużej niż 3 lata i jego okres wypowiedzenia wynosił 3 miesiące. Oznacza to, że należne powodowi odszkodowanie wynosiło 46 821 zł (3 x 15607 zł). Powód żądał kwoty niższej czyli 46.607 zł i taką kwotę Sąd zasądził nie mogąc orzekać ponad żądanie.

W zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd w części uwzględnił powództwo mianowicie zasądził je od 21 kwietnia 2020 roku. Strona pozwana odpis pozwu odebrała w dniu 20 kwietnia 2020 roku, tak więc pozostawała w zwłoce z zaspokojeniem roszczenia powoda o odszkodowanie od dnia następnego czyli 21 kwietnia 2020 roku. Wobec czego Sąd oddalił powództwo o odsetki za okres przed dniem 21 kwietnia 2020 roku.

Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Wobec tego Sąd o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, uznając, że powód wygrał w całości (uległ w nieznacznej części żądania o odsetki).

Sąd nakazał pobrać od pozwanej spółki na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kwotę 2.331,00 zł jako równowartość 5% opłaty stosunkowej od roszczenia

zasądzonego w pkt 1 wyroku tj. opłaty od pozwu której powód nie miał obowiązku uiścić jako strona zwolniona od kosztów sądowych z mocy ustawy.